

LA VEU DE CALONGE

SUBSCRIPCIÓ ANYAL

Calonge.	2'40
Fora.	3'50
Estranger.	5'00
Protectors.	5'00

Número solt: 20 céntims

PERIÓDIC INDEPENDENT

Dels articles en són responsables llurs autors.—No es retornen els originals.

Redacció i Administració: Camp del Coll, 7
Director: JOSEP MARGARIT

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

PANORAMA

Sembla, per les impressions que tenim, que les dues qüestions candents en la vida calongina, escoles i hospital van a tenir prompte solució. Es hora ja de que així sigui i quedi ben demostrat que els elements que últimament han passat pel Municipi sols els guiava una migrada condició: la d'entorpir en tot el possible el desenrotllo del poble.

Aquests elements que aprenguin la lliçó i els que i són que aprofitin l'experiència. Els pobles callen de dues maneres: per no haver-hi motiu per a cridar per marxar tot com deu o bé, perquè se'ls agarrota, en qual cas, com ha succeït ara, en quan tenen ocasió fan sentir d'una forma palesa la seva veu i sed de justícia.

Calonge vol justícia i si s'en vol fer n'hi ha molta per a executar. Hi han assumptes que l'esperen, així com també s'espera que es farà. Per ara la Corporació ha imprès un ritme que sembla la guia aquest propòsit i sols el Jemana que no es desmaiï en el camí o que no es proposin els interessos generals a els particulars de cadascú.

Recordem aquells dies d'engúnia anteriors al plebiscit i els posteriors al mateix i pensem en les hores passades fins a la victòria tinguda. Troquem els papers i pensem què seria el present si en lloc d'ocupar l'Ajuntament els que avui hi són, hi fossin els que hi eren. Un avenir quasi és impossible predir-lo, més no és impossible suposar-lo.

Per tant, tallem pel mateix raser i digui el que s'hagi de saber i caigui el que tingui culpa per caure. Tot, sabem que hi han coses per revisar i responsabilitats per demanar. S'han jugat interessos del poble que són sagrats i que ells havent-hi anat en la forma que hi anaren eren els primers que devien guardar. I en comptes de fer-ho aixís, amb alegre inconsciència o burla se'ls varen passar per allà sols on hi passen els excrements.

S'ha d'ésser dur i per més que s'apreti la ma hi ha coses que encara se'n serà poc. El cinisme sols prospera quan va assistit de la força, però s'acaba quan a una força se n'hi oposa una altra. S'han acabat aquells temps que sota la pell del xai s'hi amaga el lleó o la guineu. Aquells senyors podien preveure el desenllaç i si creuen que el que està fet és fet, també poden creure que el que és fet es pot desfer.

La tònica general ve amb aquest ritme i és d'esperar que s'hi continuï perquè si no es fa serà fatal i un altre dia lamentarem les conseqüències. No combatim el modo de pensar puix sempre hem sustentat que el pensament és lliure i tota idea respectable a la contra seva que de no pensar com ells, la tam o la força, com tinguérem ocasió de veure recentment. Això és indigne i odiós.

No pregonem la discòrdia, sols la justícia i la comprensió que sols pot arribar a termes que no sobrepassin la dignitat. I ells no han volgut ni volen ésser comprensius, només obren per despit i per odi i l'odi és mal conseller.

En assumpte tan bonic com la Cultura i la Caritat tan cristià i humà, procuraren fer-lo en tot el que saberen inhumà i criminós, o odiós i indigne i altres epítetes que la ploma i el pensament refusen i es resisteixen a estampar.

És possible que hi hagi lamentacions com les que s'oïren en la última sessió i en la de transferència de poders. Però no es poden tenir en compte, no perquè es vulgui venjança, sinó perquè és tornar el canvi a la moneda en que es va pagar.

Que sigui prompte un fet el propòsit per el que tant s'ha lluitat. Que no hi hagin dilacions i concomitànies per no dir contubernis. Que veiem aviat els edificis en què s'hi puguin aixoplugar els desvalguts i la infància i que el dia de la festa quedi ben alt el nom d'aquesta Vila que a ben cert és digne de millor sort. Els assistents puguin portar arreu un bon record de Calonge i desfacin la llegenda negra que ens pesa al damunt d'haver-se perpetrat un assassinat en la persona d'un ministre de Déu.

FERRAN VIGIA

MERCÈS

Jornades crudels, engonioses he passat durant la meua vida relativament curta, però si en altres ocasions havia sofert lo increïble, no havia pas arribat a l'extrem d'ara. Qui no sap la pena que experimenta un pare quan es veu amb un formós fill de quatre anys gracios, simpàtic i carinyós a més no poguer, ple de salut i que una crudel i ràpida enfermetat li roba aquell consol i les il·lusions més grans de la seva vida?; i si aquesta prou ja gran desgràcia va acompanyada d'altres contratemps, com va ésser la pèrdua sempre irreparable d'un bon pare polític, deixant vídua i filles indefenses encara i una germana casada en el termini de cinc mesos, junt amb altres contrarietats mundanes, tothom comprendrà amb què ja s'ha trobat el que aquestes ratlles escriu, però...vaig resistir i amb energies he arribat ací on em trobo, entre els bons calongins.

Per un moment creia jugar amb relativa sort a l'haver lograt uns èxits relatius en la meua vida i haver aconseguit trobar-me estimat per tot un poble, per a mi tot cor i de quin en tindrè sempre els més grats records i que jamai oblidaré: em refereixo a Campmany. Pels seus representants llegítims, aconsegueixo per fi venir a Calonge que representa una prosperitat, però si bé ho era per un costat, torno ja altra volta, al poc temps, a sofrir bàrbarament al veure que la meua estimada esposa (Q. E. D.) perd la salut, encara que tinguent bones esperances a l'assegurar-me que es posaria bé. El 15 d'Octubre darrer, dia inoblidable per a mi perquè, com un escarni de la vida, rebo la punyalada tremenda de què la ciència no veu manera de fer-li recuperar la salut, al temps que al cap d'unes vuit hores aconsegueixo un petit èxit! Els bons amics i poble en general de Calonge saben el meu temple d'home amb aquesta contrarietat, molt i molt augmentada per la falta de consideracions i humiliacions que, per uns pocs, que no representaven a cap veí, em feren ob-

jecte. Totes les contrarietats a la vegada, però... m'aguantava dintre les meves adversitats amb una satisfacció íntima i que em donava alè per ésser fort; la meua pròpia honradesa i dignitat, que m'havia portat com enemics uns pocs, que Calonge sap molt bé qui són i el perquè; per això precisament va portar-me la forta simpatia amb tot un poble que de veres va restar al meu costat i no va deixar-me en els meus moments de defalliment i de condol, acompanyant-me, en nom de la població, aquells representants llegítims, que avui ocupen de nou el lloc que se'ls hi havia usurpat per falses calúmnies, junt amb el digne Sr. Jutge i altres veïns en els últims instants en que havia de deixar per a sempre allà en el fossar de Navata la meua plorada esposa, amb qui compartí totes les meves alegries i penes pel termini de deu anys, apart

del sens nombre de veïns que m'acompanyaren amb la meua família, fins a la sortida de la vila. Per això, des d'aquestes pàgines de LA VEU DE CALONGE, que tan amablement se'm reserven per a quan ho desitjo, tinc a gran honor adreçar-me novament al poble tot del Municipi de Calonge per fer-li present el meu més vertader agraïment per l'apoi moral i material que sempre m'ha donat, en particular, a alguns veïns que tant i tant al meu costat varen estar sense deixar-me ni un instant, oferint-me novament a tothom tant particularment com oficialment.

Repeteixo i acabo donant les més vertaderes mercès al poble tot i, en particular, a totes aquelles persones que ja saben elles han estat al meu costat en els meus moments difícils. Gràcies també als Srs. de la redacció del periòdic pels seus sentiments envers al seu Secretari.

J. PLANESAS

DESPERTAR

Soc al cap vespre del dia 4 de març, i tot de cop recordo que l'Ajuntament gestor celebrava sessió municipal els dies primer i tercer dimecres de cada mes, i com sigui que per curiositat unes vegades, per interès altres, acostumava, a assistir-hi, a pesar de fer-se en hores completament il·legals segons es va dir-se en plena sessió, penso renou a cap sessió falta gent, per veure si és veritat que... hi ha pau i silenci, per estar acostumats que això no existia des de feia temps. Pregunto a una persona si és cert que l'Ajuntament es reuneix, i al contestar-me que sí, i que és a l'hora de les vuit i mitja de la vetlla, respiro, perquè penso que ja hem tornat a tenir justícia i podré treballar tota la tarda com a bon ciutadà. A les vuit i mitja a la Casa de la Vila a veure què passa; pocs Consellers, els de Sant Antoni tots, i algun altre; als pocs moments van arribant els altres; un parell o tres es fan esperar un

xic; no es estrany, ja que el rellotge s'els hi havia adormit. Bueno, el Sr. Alcalde ordena al Sr. Secretari doni lectura de l'acta, s'aprova per unanimitat sense el més petit piu. Comença per donar-se compte de la correspondència, que aquesta vegada es copiosa i interessant; sort de portar llapis i paper i vaig correuïta prenguent notes per a poguerne fer una petita ressenya i... ací va Sentència del Tribunal de Cassació confirmant la del Tribunal de Girona per la que es declara incompetent per a entendre en la reclamació del Sr. Faig contra la seva destitució de Vigilant nocturn; en definitiva em dono compte que queda fora de Vigilant. Es tracta de quartos; s'aproven una sèrie de factures, que de tantes no me recordo de cap. Instàncies de treballs; això ja és una mica seriós i així ho entén l'Ajuntament, perquè sobre l'assumpte hi delibera llarg rato acabant, que no havent-hi diners per esmerçar-hi,

s'acorda interessar del Govern de la Generalitat que vulgui atorgar alguna subvenció i que es trametin urgentment els expedients per les construccions d'escoles per a donar treball. Ja s'ha acabat la correspondència, i ara el Consistori passa a lo granat, i ja en tenim un que ha sentit fums i s'interessa per les mil pessetes que la senyora Carroll va entregar a l'Alcalde anterior; tothom escolta a veure què passa, però res de nou... quedem a que ja veurem un altre dia com són esmerçades. Un altre senyor, al preguntar al senyor Alcalde que s'ha de fer amb el pressupost ordinari pel 36, a *rajatabla*, diu que, havent sigut fet per uns gestors que no representaven a ningú, proposa que sigui anul·lat, i tots a la una, que la Comissió de Finances amb els funcionaris treballin i en facin un altre. Ara bé, l'assumpte més sagrat amb quin l'Ajuntament actual, a diferència de l'anterior, (per això representa al vertader poble) hi té posats tots els seus anhels; es tracta d'escoles, cosa que va remoure a tots els veïns amb el ditzós referèndum; la Presidència detalla les gestions com així ho fa l'amic Bas i el no menys amic el senyor Secretari, quedem gratamente impressionats al dir nos que dintre el corrent mes es portarà a cap la compra de l'ex-col·legi de Sant Martí i que en el mes entrant tindrà lloc la subhasta de les obres. Més escoles: Sant Antoni té necessitat d'altres i així sentim com l'Ajuntament acorda anar ràpidament a la tramitació de l'expedient, però... el bon amic Agustí porta reservada una sorpresa i ofereix a la Corporació en nom i representació del senyor Mundet que aquest farà les escoles municipals i cases pels senyors Mestres solsament constant deu mil pessetes al poble. Bona sort és aquesta si arriba a ésser realitat i que de ben segur sabrà el poble correspondre a tanta gentilesa.

El nostre Alcalde es veu que porta molta activitat, perquè ens passa a parlar del problema de la construcció de l'Hospital, que prèvia la seva exposició de l'estat de l'assumpte, s'acorda fer-lo tot seguit. Ens enterem també per l'exposició que ens

fa el senyor Secretari que per fi, després de cent sessions de parlar-ne segons se m'ha assegurat, que s'ha arribat a un complert acord entre la casa Roura i la C.^a per a portar a cap la llum i aigua a l'escorxador; ja era horal; esperem serà un fet.

Tres de grosses per acabar aquesta ressenya, perquè si no me donc pressa, crec que em faltará llapis i paper, ja que no comptava amb tanta feina; n'obstant això, servirà d'experiència i un altre dia anirà més proveït. 1.ª Amb proposta aprovada per aclamació, s'anul·len tots els acords presos per la gestora municipal, sempre que no es cregui convenient deixar-los fermes. 2.ª Revisar les signatures posades demanant el referèndum per mitjà de la Comissió de veïns de conformitat

a la petició dels mateixos; i 3.ª Fer efectives les multes imposades per l'Alcalde gestor en la última sessió que va celebrar als Consellers que no varen acompanyar-lo en la mateixa.

Resum: D'històrica per Calonge pot conceptuar-se la sessió ressenyada; és la més important d'una centúria a aquesta part i de quins acords esperem veure'n els fruits ben aviat, si, com avui ens demostren volguer treballar, ho fan. Això se'n diu despertar de la inactivitat a què ens tenien acostumats els gestors.

Adéu lector, però procura fer el curiós en les sessions per no tenir jo la feina de fer-ne ressenyes.

O. O.

En Cisco i la Pona

—Ola Cisco—fa la Pona tot donant una ullada general dintre el fielat.

—Ola Pona—contesta aquest tot rialler.

I afegeix ella tot desapareixent.—A-deu-siau.

—On vas tant depressa? Escolta, tu, que t'haig de donar un recado.

I com la Pona no contesta, el Cisco s'aixeca d'aquella cadira guerxa que al perdre contacte amb les seves baixes galtes queda tombada novament i es dirigeix cap a la porta tot cridant.—Pona, Pona...

Aquesta que pel que es veu a la crida d'ell havia reulat, ara es troben a la porta entaulant-se el diàleg que segueix:

Comença ella.

—Vaig dir-te l'altre dia, que si no posaves un rellotge ben gros aquí dins, passaria de llarg i com que no ho has fet, és la causa de que faig honor a la paraula. De manera que el que tens que dir-me, m'ho dius que jo de la porta estant t'escoltaré i fins contestaré si hi ha motiu de contesta.

—Uii! Uii! Que vens esmolada a vui.

—No tens que dir-me res més? Doncs adéu.

—Però, Pona, a que ve aquest mal humor?

—No, si no és mal humor el que tinc. Es la paraula donada....

—Bueno, dona, bueno. Ja sé que ets dona de paraula i fins de paraules. No és més que això? Doncs mira com aviat quedarà arreglat.

I tot treient-se de la butxaca un descomunal «Roscoff» de kilo aproximadament el penja a un clau que hi ha a la paret que en altre temps havia estat destinat a sostenir la presó d'una desventurada cardina la que víctima de la peresa del Cisco, per manca de minestra un dia va lliurar la seva pobra ànima després d'uns dèbils cants de despedida.

—Estás contenta? No serà tant gros com tu el demanaves, però amb un xic de cuidado podràs enterar-te de com va passant el temps. Complaguda? Doncs resolt. I ara pren una cadira i seu, que la meva ja m'enyora la pobra.

—I d'on has tret aquest cronòmetre? No t'el savia.

—No fa molt que el tinc, cosa de quinze dies.

—I et va costar molt?

—Ja ho crec. Almenys mig kilo de saliva i sis rals.

—Si que és poca cosa. No devia ésser nou.

—Quan el va adquirir el primer propietari crec que si ho era. Al comprar-lo jo, no ho era massa, ja que segons indicacions del que va vendre-m'el, havia passat abans per tretze mans diferents.

—Aprèta noi. Deu ésser de ferro colat.

—Per quines raons?

—Mira que passar per catorze mans i ésser sencer encara....

—Deixant això, que em contes de nou? Que passa per allà a Gelonca?

—Massa que passa.

—Que serà. Alguna catàstrofe?

—Pitjor que una catàstrofe. Ens han tret l'Ajuntament d'ordre i ara aquest nou que ha entrat ens va a deixar més pelats que cap calvo.

—Tant derroxadors són?

—Mira si ho seran, que es proposan gastar els *quartos* recullits tots a la vegada. I ho faran! Almenys els altres ho feien de mica en mica.

—Ja vaig dir-te, Pona, que de política valia més no parlar-ne.

—Escoles, Hospital. Reïral Ni que fóssim a Barcelona.

—Pleguem que hi sortirem guanyant. Creume Pona, parlem d'altre cosa. Tu que ja saps que el que més m'interessa són els fets del jovent. Apa dígues, que hi ha de nou? Van fent de les seves els forasters?

—Encara es belluguen, encara

—Explica't, explica't, que em tens amb ànsia.

—Hi ha un de Palamós que el veiem per aquí tot sovint voltejant a una xamosa Mercè....

—A una Mercè? De segur li deurà cantar allò de «Mercedes, mi vida es solo para ti....»

—També hi ha un Marquès que encara que és de fora fa molt temps està instalat aquí i segons es murmura em sembla que a no trigargaire haurem de repetir, quelcom arreglada, aquella sexteta que publicarem en altra ocasió i que comença d'aquesta manera. «D'una simpàtica veïna....»

—Ja recordo, ja. «Quin nom si us plau us diré»....» Ai carat! I d'endevinalles, que?

—Un parell com sempre

—Comença doncs. Que em sembla que te les vaig a endevinar a corre-cuita,

—Vols dir que estàs ben disposat a rumiar? Doncs bé, comencem. Va la primera.

Un sol Guillem al poble havia i aquest també ens va fugir, més ara ha tornat sortir i parellant-se amb la Maria a ratos el tornem tenir.

El Cisco es queda pensant un bon rato i al final diu:

—Saps Pona que és molt enrevesat tot això?

—Només comences i ja t'has cansat? El que tu voldries vervi-gràcia com t'he dit els noms, que et dígues també els cognoms, carrers hon viuen, etc.

—A veure l'altra? Potser serà més cristià.

—T'ho penses. Allà va, doncs.

Surten de passeig a voltes un Perico i una Rosita, la veritat siga dita;

(si no se'ns ha carregat) quelcom seriós s'ha pactat i segons murmuracions el tracte es sellarà aviat.

—Estàs disposada a fer-me quedar malament avui, està vist.

—Com és això? També la trobes complicada? Diga-ho clarament o si vols ho diré jo. El que tens tu és una mandritis aguda de proporcions alarmants, ja que t'interessa des de les puntes dels dits dels peus fins a la clepsa comptant-hi els cabells hi tot.

—Pona no m'insultis.

—Si en dir la veritat en dius insultar.... Però parlant de tot, mirem l'hora que tenim, no fos cas de què tenint rellotge també fes tard—i tot mirant-lo diu—no, encara és de jorn. Són les onze.

—Com? Respon el Cisco que ha canviat de color amb la rapidesa d'un llamp. I tot aixecant-se va dient

—Si. Tot se'm posarà en contra avui, fins el rellotge?

La Pona que sent tocar campanes a la vila, diu tota esverada.—Què toquen, Cisco?

I el Cisco que s'ha posat el rellotge a l'orella, diu ple de ràbia:—Es el primer dia que em falla.

La Pona ni tant sols s'ha despedit. Es la primera vegada que ha caigut en falta d'urbanitat. X.

FENT VIA

La nau, tant temps encallada, torna marxar... Quan es segueix una via recta amb intencions bones no li ha força capaç per desviar-la de la seva ruta.

Podrà, sí aturar-se per un temps però un bon dia vindran a terra tots els obstacles que se li interposin i tornarà a redreçar-se victoriosa, més espiritualment enfortida i seguirà, seguirà sempre avant, camí recte al port de promissió.

La nau calongina marxa a veles desplegadas; l'Ajuntament popular, els que per votació foren el gits entre calongins, tornen a ocupar els llocs que els pertanyien, després de la fugida més que desastrosa dels gestors.

Davant seu se'ls presenta tot un munt de problemes quin més transcendental i que forçosament han de cursar-los que així ho exigeix i ho espera amb ànsia tota la vila nostra i amb entusiasme viu segueix el seu curs ja que a tots i a cada un interessa per igual.

A la davantera de tots, es troba el problema de les escoles. En primer terme, cal figurar, ja que serà el que requerirà més sacrifici per portar-lo a cap. Cal que tothom reconegui la magnitud de l'obra que seguidament va emprendre's; que els homes de bona voluntat, aimants de la cultura, vetllant pel benestar dels seus fills, cooperin tots a l'hora per la consecució de tan bonic ideal, aplaquant a mesura del seu alcanç tots els obstacles que puguin ésser causa d'entorpiment i, d'aquesta manera, donar camp obert al nostre Ajuntament perquè pugui desenrotllar-se i operar més fàcilment.

No hi ha dubte que tots els que en dies no gaire atrassats i que tots ja coneixem, treballaven desesperadament per destruir tan bell projecte d'edificació com són unes escoles, tornaran a arrencar-se i amb la mateixa consigna prosseguir l'obra nefasta de difamació que ja hem tingut ocasió de comprovar en aquelles campanyes dels dies del plebiscit pro escoles al «Convent», sí bé no tant públicament com alla

vors, peraltar-los-hi les forces de que disposaven en aquells moments, d'efectes greus, ja que fa de mal combatre a enemic que no dona la cara.

Vetllem tots a l'hora contra ells i ni el més petit entorpiment vindrà a obstacularitzar el nostre tan defensat projecte de les escoles i així amb rapidesa insospitada veurem com aquest avança cada dia més fins que es converteixi en una palpable realitat.

Per començar, dintre unes dues

setmanes quedarà realitzada la compra del «Convent» i seguidament podrà anar a concurs el nou projecte escolar. Ja podem fer-nos la il·lusió de veure convertides aquelles parets inútils en altra cosa que ens faci més honra a ulls de propis i estranys.

I sobretot confiem en la bona marxa de la nau calongina, que el vent infla veles i de bons timoners no en falten.

CLARIÓ

La mort d'un il·lustre calongí adoptiu

Per lletra d'un amic rebuda en eixos últims dies, hem entrat en coneixement de la mort del qui fou en vida D. Ricard Jubert i París natural de Palafrugell i resident des d'alguns anys a Lisboa.

De jove va casar-se amb nostra compatriota la senyoreta Na Elvira Juanals Roura neboda dels Srs. D. Josep, D. Enric, D.ª Maria i D.ª Dolores Roura Vilaret.

N'Elvira Juanals va distingir se en vida per ser una complerta dama de nobles virtuts i acrisolada honradès al temps que favorescuda per un distingidíssim físic.

Del matrimoni en vingueren dos fills i una filla, anomenat Eduard, Josep i Mercè; gosant de vida els dos últims, no així el primer que féu son traspàs en plena joventut fa ja alguns anys minat per traïdora enfermetat en la pròpia Lisboa, deixant del seu recent casament amb una distingida senyoreta anglesa, una xamosa nena de pocs mesos.

Josep, el segon dels germans, està casat igualment amb una altra anglesa, havent fixat la residència a New York, i la petita o sigui la Mercè està casada amb l'enginyer austríac Sr. Nagy, resident dit matrimoni a Lisboa.

Fou D. Ricard Jubert i París per molts anys apoderat de la fàbrica de taps de suro de llurs il·lustres tios D. Josep i D. Enric Roura i Vilaret naturals d'eixa Vila, fins

que per conveniències dels mateixos fou destinat a Lisboa (Portugal) a desempenyar per compte dels susdits senyors, una nova raó social.

Es de suposar no irien les coses a gust de tots, quant passats uns anys, quedà disolta aquella casa comercial;—establint-se baix son propi nom com comissionista importador i exportador: si bé, no fou gens ni mica afortunat en tal empresa.

A tal contratemps molt promte va tenir que anyadir-hi la pèrdua de la seva bondadosa esposa Elvira en la plenitud de tan valuosa existència.

No refet encara de la pèrdua experimentada, traspassava igualment

el lllindar de la vida son fill major Sr. Eduard, model de cavallers.

Les viscisitats i desenganys no el deixaren ja fins son traspàs final.

De la llarga estada del Sr. Ricard Jubert en nostra Vila podem i devem conservar ne immillorables records dignes de tota estima.

Ell fou l'inciador i amb distints amics i companys fundador i consolidador de nostra Caixa d'Estalvis inaugurada el Septembre de l'any 1904,—del que n'era encara un dels Prisidents honoraris, entitat financiera la més important en la localitat i que compta amb un capital molt proper al mig milió de pesetes.

Anys més tard, en presència d'imperiosa necessitat d'un Escorxador Municipal fou ell, qui posant-se d'acord amb l'Ajuntament d'aquella època, se confaccionaren uns plànols, la pròpia Caixa d'Estalvis feu un emprèstit a favor del dit Ajuntament per construcció de l'obra, i pocs mesos després l'Escorxador Municipal era una realitat; de quina millora avui gaudim per enter després d'haver sigut amortitzat l'emprèstit de referència.

D'esperit emprenedor i dicidit, a la vegada que sincer i demòcrata per excel·lència, sapigué guanyar-se molt bones relacions i les millors amistats.

D. E. P.

Calonge, Març del 1936.

Un enemic nostre

No anem a dir que tantsols tinguem un enemic, que ja sabem que n'hi ha d'altres a més d'aquest, doncs l'home més just de la terra també té els seus.

Darrerament ha arribat a nostre coneixement, ja passada, una notícia, però que per això no deixarem de tenir en compte al causant de la mateixa, quin nom no cal pronunciar, ja que tothom a ulls clucs podrà endevinar-lo.

Es tracta d'un membre dels de més autoritat en l'extingit Ajuntament gestor, el qual tenia tramada

contra nosaltres o el que és igual contra LA VEU DE CALONGE una certa denúncia, quina finalitat estribava en destruir la publicació i perseguir-nos als redactors, pla que tal vegada hagués aconseguit, valent-se de la seva autoritat i que no va tenir efecte per haver-lo fet desistir els seus mateixos companys de consistori.

Certes agressions són de mal tò quan es formulen per assumptes de política, però quan tenen lloc per assumptes personals com la que ens interessa, el desprecí és poc preu en paga de la traïció.

Al Convent hi ha fantasmes

Deu fer un mes i mig vaig anar a fumar cigars al passeig d'hivern sota d'unes oliveres. Feia un fred que glaçava, fins cert punt que em feu desistir de permanèixer més rato a n'aquell lloc tant solitari i a hores ja avançades d'una nit freda del mes de gener. Vaig proposar-me marxar amb el fi exclusiu d'anar me a escalfar les mans, però tot d'un plegat, al acostar-me al Convent, vaig sentir crits i coses estranyes, el que em feu pensar desseguida amb un assassinat que s'hi pogués cometre; fins que després d'una llarga estona, vaig poguer desxifrar el que era.... No ho sabeu?, doncs eren set o vuit fantasmes tots vestits amb unes mantes blanques, que feien una por tremenda. Jo, com podeu suposar estava mig estarnaïat per damunt d'un d'aquells bancs que tantes altres vegades hi havia anat a parlar amb agradables companyies. Però aquell dia em tocava estar quiet i gairebé sense respirar, contemplant el que feien i mirar d'arribar a casa sense endur-me'n cinquanta mil retorçides al coll. Però com que ara ja ha passat temps i no he rebut cap anònim, us vull explicar tot el que m'ha quedat al cervell d'aquella aventura inoblidable.

Eren set o vuit grans homes, amb el sentit de portar caretes a la cara i llençols damunt del cap. Sortien i entraven de la porta i es posaven damunt d'aquelles ruinoses finestres saltant i ballant. Reien amb grans *carcajadas* i de tant en tant tenien unes converses que se'n podrien dir encara més misterioses: N'hi havia un que per mitjà d'un llum de varis colors feia malabarismes per damunt d'aquelles finestres i deixava entreveure les cares d'aquells mals subjectes que solsament havien pujat a on eren per espantar els veïns d'un poble que sabien molt bé no era jamai aficionat a tenir com a matons a uns homes disfressats.

Hi havia un tipet que sempre corria al darrera d'un altre i això em feu augmentar la confusió del que podia ésser. Vaig comprendre a

questes paraules: «Qui ho tenia de dir aquell dia que ens varem clavar aquells cops de puny que ara haiguéssim d'ésser tan amics». Solsament puc afirmar-vos que el que va exclamar aquestes paraules ho deia tot molt malament i en moltes ocasions se li sentia dir «pué».

Després també n'hi havia un de molt graixando.... ui..... aquell iquina por. Tenia una veu grossa i quan ell es posava a parlar era ben igual i imitava sense faltar hi cap detall, a aquells motors d'olis pesats que amb un sol es iu queden ben xafats.

N'hi havia dos d'altres que sempre anaven junts. Semblava que s'estimaven. L'un era rodonxonet, amb una cara morena i uns ulls que deixaven un resplendor pitjor que el far de St. Sebastia. També portava unes grans mantes blanques amb l'única diferència de que als peus hi portava per comptes de sabates unes botes per lo menys de 50.000 llegües. L'altre era una cosa rara, en comptes de portar els mateixos engranells anava tot diferent i completament negre i en tan d'extrem, que si no era perquè se li hagués mort l'àvia, l'àvi, néts, nétes, padrins i «tartarabuelos», tenia que

ésser un capellà de totes maneres o en cas contrari un grandiosíssim imitador.

Els restants, per el que vaig poguer veure, ja em semblà cosa més remigrolada; un d'alt, li vaig sentir a dir per dues o tres vegades que es trobava malament del cor; l'altre exclamava que l'hi havia arribat un gran pedido de «caps i puntes», i per últim n'hi havia un que s'exclamava que feia un mes que tenia la bicicleta a càl Abat i ara tenia que anar a la Torre Valentina a rentar-se els peus tot xano xano.

De totes maneres ja vos asseguro que a hores d'ara s'han acabat els fantasmes i si n'hi ha algun que encara li hagin quedat ganes per tornar-ne a fer..... al tanto!, un consell d'amic, queda't a casa i fixa't amb els teus companys que des d'el dia 16 de febrer el poble els hi ha dit ben clar que al Convent no hi hauria més cap fantasma.

Nens i nenes de Calonge; no cal pas que vos espanteu, per això que, quan aneu al Convent.... no hi trovareu cap fantasma.... a no!.... i l'Ajuntament Popular a aquesta sessió passada ja ha tornat fer grans treballs per a fer-vos del Convent una gran edificació.

SANG-HONERA

Extractes d'acords de l'Ajuntament

Sessió ordinària del 4 de març de 1936.—S'acordà: Aprovar l'acta de la sessió anterior.—Restar enterats de la correspondència, en particular de la Sentència del Tribunal de Casació de Catalunya per la qual resta separat del càrrec de vigilant nocturn el Sr. Faig.—Aprovar les factures següents: 261'60 ptes. del Procurador Sr. Ballester; 600'00 de l'Advocat Sr. Noguer i Comet; de 67'15 i 49'10 de Josep Signorino; de 20'00 de Josep Farró.—Abonar al Recaptador de Contribucions els rebuts que reclama.—Abonar la lletra anunciada de 495'40 ptes. de compra de làmpares.—Abonar a l'Hisenda pública 1232'52 ptes. so-

bre contribució d'utilitats.—Autoritzar al Sr. Martí Margarit per portar a cap un petit pont en el paratge «Quatre camins» en el rec Monells. Interessar de la Generalitat una subvenció per atendre als treballadors en atur forçós i apressar la construcció d'escoles.— Interessar del representant de la Sra. Madeleine Astley amb quin fi va entregar les mil pessetes. Passar a la Junta de Protecció de menors la factura del Farmacèutic de Palamós pel seu abonament si ho creu procedent. Anul·lar el pressupost ordinari portat a cap per l'Ajuntament gestor i fer el que calgui de conformitat a les necessitats que sent el poble.—Res-

tar enterats d'haver-se arribat amb un complet acord aquest Ajuntament i Patronat per la compra de l'ex-col·legi de Sant Martí.—Tramitar el corresponent expedient per portar a cap les escoles municipals a Sant Antoni, però tinguent en compte que el Conseller Sr. Agustí en nom i representació del Sr. Mundet, ha ofert fer-les amb moltíssimes avantatges per l'Ajuntament, nomenar una comissió especial pel seu estudi composta dels Srs. Alcalde, Barti, Agustí, Franch, Garcia i Secretari.—S'acordà portar a cap els tràmits necessaris per la construcció de l'Hospital municipal.—Restar enterats d'haver-se posat d'acord la Casa Roura i C.^a Energia a portar la llum a l'escorxadó i aigua al mateix.—Nomenar representant en la Junta del Cens Electoral al Sr. Martí Caner i delegat en el Consell Local de 1.ª ensenyança al Sr. Emili Bas. Nomenar i autoritzat com a representants del llegat N'Enric L. Roura als Srs. Pere Caner, Joan Barceló i Secretari.—Aprovar la liquidació del pressupost de 1935 que dona un superàvit de 2386'27 ptes.—Aprovar la proposta següent: Entenguent que el pas de la Gestora per aquest Municipi no representa altra cosa que usurpació de drets al poble, amparats per una situació anormal i de força, crec que aquest Consistori amb plena autoritat refermada en les últimes eleccions, deu anul·lar tots els acords presos per dita gestora; sens perjudici de que pugui quedar en ferm lo que es cregui convenient». Cridar a la Comissió de sis veïns de conformitat a la instància signada per més d'un 5% del cens electoral a fi de revisar les signatures posades demanant el referèndum.—Fer efectives les multes de 5 pessetes als Consellers Srs. Clara Farrarons, Clara Barceló, Pallí i Sais que els hi va imposar l'Alcalde gestor en la última sessió per no assistir a la mateixa.—Aprovar la proposició següent: Que l'Ajuntament prengui l'acord d'adreçar-se al Parlament Català demanant la promulgació d'una llei que incapaciti políticament per un determinat temps, a tots els ciutadans que hagin actuat en Corporacions d'elecció popular, en el temps comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 16 de febrer del 1936 sempre que aquests ciutadans no fossin els elegits pel poble».

RESSONS

El diumenge passat, va celebrar-se en el Casino, l'acostumat ball de pinyata que com era d'esperar resultà en extrem lluit.

La nova cobla-orquestrina «Joventut Jazz» ens oferí un escullit repertori de ballables en aquesta vetllada, desbordant de gràcia i art professional.

El dia primer del corrent foren gran nombre de calongins que es desplaçaren cap a Barcelona per assistir a l'arribada i recepció del President i Consellers de la Generalitat.

Tots els que ho presenciaren, qualifiquen aquesta manifestació com a imponent, una aglomeració de gent com jamai s'hagués vist a Catalunya i que demostren la simpatia de què gosen els recents amnistiats catalans.

L'artista cinematogràfica, Madeleine Carroll, ha fet donació de 1.000 pessetes a Calonge per invertir-les en la construcció del camí veïnal projectat de Calonge a Platja d'Aro.

L'ex-alcalde gestor fou qui es féu càrrec de la quantitat, passant-la després, segons se'ns diu, a la Comissió pro camí veïnal.

L'Ajuntament popular, en la sessió passada, acordà per unanimitat anul·lar tots els acords que prengueren els gestors en el transcurs del seu regnat, considerant que no reunien prou autoritat per dictar-los.

Exceptuaren tantsols unes multes imposades per l'ex-alcalde a uns consellers per no assistir a les sessions, les quals es tindrà que donar-les hi efecte.

El dia 19, diada de Sant Josep, va a celebrar-se al Casino una bonica vetllada de sardanes i balls per la tant renomada orquestra «La Selvatana».

Podem ja anticipar l'èxit.

Dies enrera, foren recollides les armes destinades a les hostes d'Acció Ciutadana, tal vegada no con-

siderant-les en prou bones mans i transportades amb un carro des de casa l'ex-alcalde gestor.

Sabem que el tribunal en què últimament s'havia apel·lat l'ex-sereno Faig en contra de l'Ajuntament, per haver-lo destituït temps enrera, ha fallat a favor d'aquest últim, o sigui no reconeixent cap dret al Sr. Faig.

La notícia ha estat molt ben acollida entre el poble causant gran content.

Tingué lloc en la Casa del Poble una reunió entre el Sr. Alcalde i varis ex-obrers de la fàbrica d'Alfons Vidal, exposant els darrers que considerant-se despatxats per repressàlies se'ls torni admetre, amparant-se amb la recent decretada llei.

L'autoritat ha passat un comunicat a dit fabricant, a fi de què doni compliment a tal llei.

REGISTRE CIVIL

Estat demogràfic del mes de Febrer:

NAIXEMENTS:

Ramon Carreras i Bou, fill de Josep i de Francesca—Josep Bujons i Valmaña, fill de Carles i de Pilar—Joan Campeny i Vilardell, fill de Joan i de Teresa—Josepa Gómez i Suñer, filla de Pere i de Teresa—Antoni Jaume i Gavani, fill de Pasqual i de Leocàdia.

MATRIMONIS:

No n'hi ha hagut cap.

DEFUNCIONS:

Flora Planas i Reixach, de 28 anys—Maria Sala i Rossell, de 66 anys.

CORRESPONDÈNCIA

T. Tosas i Rosselló.—No ens ha estat possible publicar el seu treball, el que molt li estimem.

En el número vinent li donarem sortida.

Jaume Casademont.—La poesia aquella està molt bé, però no podrà anar-hi fins el vinent.

Imp. Joves.—Pi i Margall, 20.—La Bisbal

**BRONQUITIS
PULMONS
LARINGE**

Els tindreu sempre
forts i sants prenent

Pastillas Juanola

De plantes balsàmiques
No contenen narcòtic
Són inofensives
De molta eficàcia i econòmiques

De venta en totes les farmàcies

M. Morlius

METGE

Puigcerver, núm. 7 CALONGE

VISITES: DE 2 a 4

ELS DIJOUS, DE 6 a 7

Banco Urquijo Catalán

DOMICILIO SOCIAL: PELAYO, 42 = BARCELONA

Apartado 845 = Teléfono 16460

Dirección telegráfica y telefónica: CATURQUIJO. Almacenes en la Barceloneta

Operaciones bancarias de todas clases

AGENCIAS Y DELEGACIONES: Bañolas, La Bisbal, Calella,
Gerona, Manresa, Mataró, Palamós, Reus, Sant Feliu de Guíxols,
Sitges, Torelló, Vich y Vilanova y Geltrú.

CORRESPONSAL DEL BANCO DE ESPAÑA en Arenys de
Mar, Bañolas, La Bisbal, Mataró y Vilanova y Geltrú.

Hotel Ibérica del Padre

(Situat a pocs metres de la Rambla)

**Confort modern
Cuina selecta i
tracte familiar**

Preus de pensió de 9 a 11 ptes.

G. Nou de la Rambla 13 Tel. 18961

BARCELONA

H. Vilaseca de Casademont

Merceria i Novetats

P. República

CALONGE